

Exoterična pisma.

Pismo XIV.

Ljubljana, 8. septembra 1923.

Ospina moj astralne sfere.

(Po Judge-ju.)

Preko mnogih skušenj in prevar vodi učenca pot v duhovne svetove. Vse te prevar ima jo svoj izvor predvsem v napačnem razumevanju naše duhovne narave, obenem pa tudi v napačni izbiri sredstev, s katerimi hočemo prodrati v višje svetove.

Sveto pismo nas uči in varuje: „Preizkusite vse, a obdržite najboljše.“ Vistini, ta model naš svet je raznoterko varčen na onega učenca skultista, ki domneva, da je že vprastel nad povprečne ljudi; ki se še oblegajo dogme, kakor je varčen na spiritista,

ki ključ s pomočjo svoje mirice umrle prijatelje in veru-
je v solnično deščlo duhov. Edino ogledalo, iz katerega
nepotvojeno odsevajo duhovna dejstva, je čista in mir-
na površina duhovnega morja. Okultist račutnik, ki
vidi od časa do časa iskrico se luč, ognjene krogle, ru-
mene kot čisto zlato, letče mimo njega i. t. d., naj
si nikar ne domisluje, da je prodrl že v duhovne
sfere, da ima pred seboj že svoj pravi Sam-čistega
Duha. Čelo občutki najglobočjega miru, ali doživlja-
ji čudovitih narodety še niso znaki, da je prišel oni
veličasten trenutek, ko preučence v obraz svoji lastni
duši. Ali se razumeje ali dohaja, da razvijamo svojo
duhovno naravo, če čujemo proneže daljnih čarobnih
zvono, če vidimo blesteče modre plamenčke, če gle-
damo vizije dogodkov, ki nastopajo sele ponnje, ali če
gledamo čudovite slike bodočnosti ali preteklosti, katere
nam kaže astralna luč. Take in enake pojave doživi
učence, že v račutku svoje poti. To so samo predhodni
znaki novega, še vedno popolnoma materialnega sve-
ta in pomenijo, da smo se irnebili le najbolj grobe
čutne ravesti.

Varujmo se pa, da nas ti astralni fenomeni
ne repeljejo in ne opijanjajo. Prav tako najpamčno bi
bilo iti preko njih. Pač jih lahko oparujemo, preis-
kujemo in si jih vtisnemo v spomin, da jih pozneje
je primerjamo z drugimi naključnimi prikarni-
mi ter jih spravimo v sklad z zakoni narave!
Preverljiva je moč narave prevarati človeka; in
če se pri teh fenomenih padežujemo, mora naš raz-
voj rasti. Gleda vedno ni rečeno, da nas kakšna
oseba ali posebna narava moč namenoma rad-
kuje v razvoju. Če se pa pustimo preročiti od teh
astralnih fenomenov, katere Böhme imenuje „čude-
ne božje“, sledi iz tega kaj lahko smedenost našega
razuma. Aho n. pr. smatramo vsak astralni po-
jav za duhovni doživljanje, se sčasoma to napučno
naviranje tako ukorenini, da se ga ne moremo z
lahko ubraniti. V to stanje bledemo potem vedno
globlje. Medtem, ko nas narava opaja z novimi
iluzoričnimi prikarnimi, razvijamo svoj pravi raz-
voj, temelječ edino le na istoti naših motivov
in v premagovanju naših slabosti.

Res je, da se navedeni astralni dorivljaji množijo in rastejo samo, če se jim učenec popolnoma uda. Ekspetigana vrsta najnarličnejših prikarne poplača to njegovo stremenje, ako mu poveti svoje življenje. Vse to pa mu koristi samo racasno. V trenutku, ko razpusti svoje telo, je vseh teh inkusenj in dorivljajev konec, ne da bi se kaj pomnožil raklad prave močnosti.

Otstralna sfera, ki je dostopna našim fizičnim čutom, je tako polna ravnoprstnih slik in vrhov, kakor nedostopen tropičen pragord. Vsek učenec se mora dobro sarnaniti s temi nevarnostimi, predno stopi v ta nernani svet. Ellovek ramore vled nečtetik iangjib, s katerimi obulade grozeče naravne sile, klubovati nevarnostim pragorda, a v astralnem labirintu nimamo nobenih takih pripomočkov. V fizičnem telesu se lahko čutimo pogumne in trdimo da se ne strašimo ničesar. Toda nobeden nevarnik ali radoveden skultist - račetrnik ne more vedeti, kakšen učinek bodo imeli astralni dorivljaji na njegove čutnice in rivee.

Ta nevarnost postaja tem večja, ko onega, ki misli le nase, in išče le na svojo usibo in sebe interes ta nevarni svet. Takšen človek namreč nimajo nikjer teste rasičite, ki je rajamična snema, ki išče in stremi k drugimi rešitvami in kalci.

Če temne sobe, v kateri ne razločujemo nobenega predmeta, vidiš razločno runanje dobro razsvetljene strani. Pravno tako lahko razločujemo in teme svoje sobe - in svojega sveta - predmete razsvetljene v astralni luči. S tem pa se ničesar ne pridobimo. Poprej, kakor runajo temo, je treba razsvetliti temo v svoji notranjosti. Čemu sebe moramo spornati, jedno namrečno strani runaj sebe dobro presoditi.

Ta pot je na večina sicer težavnejša, a vodi tem sigurnejše do cilja. Prijetnejše in lažje se ji udeležiti valjvise runanostim s pomočjo razvoja psihičnih čutov in inključitvejo vapornega duhovnega dela. Prava pot pa je priprava in se jo lahko najde! Tako lahko da jo masikateri, ki bi bil rad učence, zgleda samo zato, ker ne more verjeti, da je v istini tako priprava.

Pot vodi skozi sree.

Tam le vprašaj, drugje ne blodi,
Trkaj le na sree svoje in ne čakaj,
če glasno te odmev zmotiti hoče.
Ne umikaj in ne plasi se,
če luči se odpro in sence
temne kakor noč se rde ti strašne
Tam notri odposlani mojstri so.
te mirno čakali. Mojster si ti Sam.

Pretereno verašanja v luči teorofije.

(Obiam dunajskega teorofskega kongresa v od-
govor poročevalcu „Gutranjih Novosti“)

Koncem julija se je vršil na Dunaju
teorofski kongres adyarske teorofske skupine. Adyarske
x) Ta odgovor je bil poslan mednistru nekega demokratične-
ga lista, ki ga pa ni hotelo objaviti.

teorofska skupina je ena izmed mnogih skupin, ki so nastale v mogočnem teorofskem toku, katerega je spravila v tek genijalna H. P. Blavatsky leta 1875. v Novem Yorku. Ta prevladuje v imenovani skupini, v kateri so rastopani Indijci in v ozkem stiku z njimi številni Angličani, bolj kushitskično - brahmanska smer, je razumljivo, kakor je razumljivo, da se goji v evropskih in ameriških skupinah bolj krščansko mišljenje.

Qingajski teorofski kongres je vzbudil vrhove, kor. pranimanje vseh resnih ljudi, ki imajo kaj smisla za važnost etično religioznih vprašanj. Bolj skromen je odziv v našem časopisju. "Edino" "Jutranje Novosti" so 29. julija prinesle članek pod istim naslovom, kakor je ta odgovor, članek, ki le dokazuje, kako površno pojmuje njegov avtor teorofsko gibanje, kako plitek pa je tudi vir, iz katerega je razjugal svoje podatke. Po informaciji se je obrnil na "N. Fr. Presse", časopis, ki ga je rastopal od prvega račeta napram teorofskemu gibanju sovražno stališče.

F. Cleve, poročevalec tega časopisa, je priso-

ampak je produkt najfinejše srčne kulture; ona zna-
či radnji in konsekventen korak kulturnega člove-
ka iz tuhnosti v nadčutnost.

Člove in njegov slovenski kolega
smatrata teozofsko gibanje kot svojevrstno versko gi-
banje, ki gre paralelno z drugimi veroizpovedanji,
kot neko sekto, ki hoče z radnjimi konkurirati. Teo-
zofija ni sekta, tudi ni poseben filozofski sistem,
ampak vse kaj drugega. Človek je lahko teozof, ne
da bi v njej kaj shital, lahko je boljši teozof, kakor
oni, ki v njej pišejo in govorijo, kajti teozofija je
immanenten del višje človeške narave, ki se poja-
vi in postane aktiven, čim se višja narava razvija.
Dogme, intelektualni sistemi imajo pri tem le toli-
ko opraviti, v kolikor razvij te višje narave pospe-
šujejo ali razdržujejo. V vseh časih in krajih, v vseh
opicyelnih cerkvah in izven njih so bili teozofi, ki so
pa bili pametni, dovolj, da svojih modrosti niso ob-
šali na veliki ravn.

Tudi to, kar danes citamo v knjigah, ni
teozofija, ampak samo njena runanja odeja in

obleka, prirojena našemu okusu in razvojni stopnji našega intelekta.

Teorije ne najdemo v knjigah, ampak samo v globinah svoje subjektivnosti.

Pro domo.

Trojim intereseventore in intereseventinjam nannanjamo, da smo sklijanje občnega zbora naše družbe odložili na poznejši čas. Za naše naloge smatramo sedanji čas neprimeren. Končno pa je odprto polje vsakemu, ki hoče delati v prid družbe, sedaj ravno tako kakor bo pozneje.

Členuar se ne pobiramo. Namesto členuarine pa prosimo svoje rveste prostovoljnih prispevkov za vzdrževanje našega lista. Vsako številko "Otrocičnih pisem" računamo 2.- Din. To je značek, katerega mesčno lahko vsak pogreši. Ker pa so stroški za list veliki, apeliramo na tiste, katerim je

harmat podelila boljše materialno stanje, da nan-
je preplacili škodijo v pomoč. Do sedaj so se v ta
namen žrtvovali le posamezni teozofi in teozofinje.
Vsa čast in naša iskrena zahvala dotičnim da-
mam in gospodom, na koder pa pričakujemo ou-
riva tudi od nekaterih drugih.

Kak rnesek sprejmemo v kralčnost-
jo in na željo prejem potrdimo v dopisnico.

Želja po sreči.

Kaj je sreča? Dovolite, da izrazim to mi-
sel v kratkem sestavku.

Bila je doba ko ti je duša koprnela po sre-
či... Sreča?!... Kaj je to? Kak človek koprne po nji,
misli o nji dan na dan, a se ga vpraša: „Povej mi, kaj
je sreča?“ ne bo vedel odgovora. Sreča je vsakega človeš-
kega bitja ideal, je koprenje po višjem, po nedoseg-
ljivem. Brez števila človeških src kriči po sreči, črka
inpolnjenja, hrepenenj. In kedar namišljena sreča rasije,
ne vedo, da je tu, ker gojijo še druge, nove želje!

Koliko hrepenenj; koliko želja, koliko zahtev
stavimo vsakemu jutru. Kine lepi dan, sonce rajde in
nastopi večer. Ko odhajamo k počitku, se več ne vemo,
kaj smo zahtevali od dneva, pač pa ugibamo, kako
bo jutri.

In tako gre dan za dnevom, teden za ted-
nom, leto za letom. In sreča, kje je ostala? Ona je nas
klicala in vabila, a mi slepci, smo šli mimo nje... Ko pet
nas kliče, ali jo ne vidiš, nelišiš? Izigni se, pokarjem
ti pot do nje!

Pojdi in pomagaj trpečim bratom. Pomagaj ti-
stim, ki stegujejo roke, ne po sreči, ampak po hruku.
Križi se v njih duše, v njih trpljenja ti, ki nisi bil
nikdar lačen. Oni občutijo vso silo trpkosti trpljenja,
gledajo svet z drugimi očmi, kakor ti. Hočejo živeti, se
ne morejo. Pojdi k njim, tolaži jih, pomagaj jim in
spornal boš, da nisi nesrečen, ker pri tem porabiš svo-
je lastne težnje. Na svoj prapor napiši predravne besede
semih: "Odperte roke, odprto srce, imej za trpečega bra-
ta, a trdno zapahni roke in srce, ko trka sovražstvo
na vrata." - Vidiš, to je kavičot k sreči! Anka Jerovšek.

Pripravljalni odbor J. T. D. v Ljubljani
Tajništvo: Rimška cesta 18/1.